

EL DESCOBRIMENT DE L'OLIMP

La mitologia és real? Aquesta història ho demostra. Hola, soc el protagonista d'aquesta història i em dic Sol, us explicaré la història més sorprenent del segle. Algú ha sentit parlar sobre els déus grecs, l'Olimp o coses d'aquestes? No, ja que aquesta història us parla d'això.

Però avui, només us explicaré la primera història que es diu "EL DESCOBRIMENT DE L'OLIMP". Comença així...

Un dia com un altre qualsevol, a primera hora del matí, es troba una família parlant:

- Bon dia mare! -diu el Sol molt content.

-Bon dia, pare i mare! -diuen la Luna i l'Eva a l'hora.

-Nois, vinga, arribarem tard al campament i el vostre pare ha d'anar a treballar i també arribarà tard! -Diu la mare una mica enfadada.

Les meves germanes són les més pesades de l'univers, però, tot i això, les estimo molt.

-Mare, falta molt per arribar?-diu la Luna.

-Sí, filla, encara falta.- Diu la mare.

-Quan exactament mare?-diu l'Eva.

Jo que soc el seu germà més gran, les he d'ajudar a ser més pacients, així que els vaig dir a totes dues.

- A veure pesades!, per culpa vostra arribarem tard i la mare us va dir que anem de campament, no a una gala!, però vosaltres, de roba, teniu sis maletes cadascuna. I no només això, sinó que les heu fet aquest matí, a última hora, a les sis del matí. Al campament hem d'arribar a les vuit, per anar en autocar al bosc! - Després d'aquesta lliçó van estar callades tot el camí.

Vam continuar el camí sense discussions i molt més tranquils, fins que:

-Ja hem arribat! -va dir la mare.

Després que la mare va dir això, jo gairebé vaig saltar del meu lloc del cotxe per fugir de les meves germanes.

-Sol!, baixa l'equipatge de les teves germanes!- Va dir la mare. Jo de mala gana ho vaig fer.

Una vegada a dalt de l'autocar vaig veure a la meva mare per la finestra parlant amb el cap del campament.

- És molt lluny el bosc?- Va dir la Luna.

- No, només a vint minuts- vaig dir jo.

Uns minuts després ja érem al bosc i vam caminar durant uns minuts. Només arribar al campament, ens van assignar les nostres cabanyes. Al passar una estona i acomodar-nos, vam anar a fer unes activitats. Una d'aquestes activitats, em va cridar molt l'atenció, havíem de pensar dotze noms per grup i el meu grup va escollir els següents: Zeus, Hera, Posidó, Demèter, Hestia, Atena, Apol·lo, Artemis, Hermes, Ares, Afrodita i Hefest.

El joc consistia que cadascú de nosaltres tenim un nom dels escollits. A mi em va tocar Zeus i a les meves germanes Afrodita i Hera.

Després de tenir els noms havíem d'amagar-nos al bosc. Les meves germanes i jo ens van amagar a una cova. No ens van trobar i tampoc sabíem com tornar al campament... Es va fer de nit i tots dotze vam dormir dins la cova perquè feia molt fred fora. A mitjanit vaig sentir una veu que deia el meu nom del joc:

-Zeus!

Jo, mig adormit vaig seguir la veu i quan vaig obrir més els ulls vaig veure una muntanya gegant. Després un centaure em va dir:

-Tu ets l'escollit per l'univers per ser el déu de l'Olimp. I els teus companys són els altres déus. Heu d'aconseguir que l'enemic Hades deixi de fer mal als habitants de l'Olimp.

Vaig cridar a la resta que estaven a la cova. Tots van arribar a l'Olimp. Ens van donar tota la informació necessària per derrotar a Hades. Quan el van trobar, de la por que va tenir en veure a tants déus, es va rendir.

Ben és cert que abans d'eliminar-lo, van haver de salvar totes les trampes que en Hades havia posat abans d'arribar al seu castell, aquestes eren gairebé impossibles.

Ho vam aconseguir!

Quan vam tornar a l'Olimp, tots els habitants ens van aclamar per la victòria. Després d'això, oficialment érem ELS DÉUS DE L'OLIMP.

Això va passar fa nou anys, ara tinc dinou anys i soc el Zeus a l'Olimp i al món real soc el germà de l'Eva i la Luna (també déus de l'Olimp). La resta de déus també viuen al món real, i tots junts protegim el Mont Olimp!